

Efter en kort Ventetid gik Døren til Sovekammeret op, og Johannes Gaardbo traadte ud derfra.

Hun saae, at der fløj en let Rødme op i hans Kinder, da han opdagede hende. Men iøvrigt syntes han ikke overrasket. Han havde aabenbart været forberedt paa, at de engang vilde mødes her.

Han standsede og hilste. Nærmede sig et Par Skridt og sagde:

„Jeg synes, Deres Mor har det bedre idag. Med Guds Hjælp vil hun nok snart komme paa Fode igen.“

Jytte svarede blot med en Hovedbøjning, hvorefter han atter bukkede og gik bort.

Jytte sad tilbage med en usikker Fornemmelse paa Grund af hans forandrede Væsen. Der havde været noget forlegent i hans Holdning. Det havde desuden set ud, som om han ventede, at hun skulde bede ham tage Plads. Hvad pønsede han paa? Trods hans Mine troede hun ikke paa hans Tilgivelse. Den Mand kunde vistnok ikke glemme.

Da hun kom ind i Sovekammeret, laa Moderen med Haanden under Hagen, som om hun sov. Først da Jytte næsten var naaet hen til Sengen, slog hun Øjnene op.

„Et det dig?“ sagde hun svagt og saae paa hende som fra det Fjerne.

Jytte satte sig paa Sengekanten; men der var en Verden mellem deres Tanker, og Samtalen gik hurtigt istaa. —

For at undgaa nye Sammentræf med Pastor Gaardbo gentog Jytte ikke sit Formiddagsbesøg; og da Moderens